

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **S. S.**
bytem X
zastoupena Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6 – Dejvice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2020, č. j. KUZZL-51017/2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2020, č. j. KUZZL-51017/2020, a rozhodnutí Magistrátu města Zlín ze dne 7. 5. 2020, č. j. MMZL 058466/2020, *se ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány shledaly žalobkyni vinnou ze spáchání několika přestupků provozovatele vozidla. Podle žalobkyně se správní orgány dopustily procesních a hmotněprávních pochybení. Krajský soud tudíž musel posoudit, zda je některá z námitek žalobkyně důvodná.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Automatizované silniční rychloměry na různých místech ve Zlíně postupně čtyřikrát změřily vozidlo žalobkyně: dne 19. 7. 2018 v 1:59 hodin, dne 25. 7. 2018 v 23:34 hodin, dne 2. 8. 2018 v 19:57 hodin a dne 5. 8. 2018 v 21:56 hodin. Ve všech případech překročilo nejvyšší povolenou rychlost. Po neúspěšné snaze zjistit totožnost řidiče vozidla Magistrát města Zlín („magistrát“) vydáním příkazu ze dne 9. 5. 2019 zahájil řízení o přestupku se žalobkyní coby provozovatelem vozidla. Proti příkazu zaslal e-mailem odpor Mgr. P. K. V odporu uvedl, že žalobkyni zastupuje společnost *Pomáháme a chráníme, s. r. o.* Tuto společnost zastupuje jednatel, kterým je spolek *Ochrana řidičů o. s.* Jednajícím členem spolku byl Mgr. P. K. Magistrát zapochyboval, zda odpor podala způsobilá osoba. I poté, co žalobkyně podání dvakrát doplnila, mu nebylo zřejmé, koho žalobkyně zmocnila k zastupování ve správním řízení. Dne 25. 6. 2019 tedy magistrát označil příkaz doložkou právní moci ke dni 24. 5. 2019. Spis ale po půl roce z procesní opatrnosti postoupil žalovanému jako odvolacímu orgánu k posouzení důvodnosti případného přezkumu. Dne 21. 4. 2020 žalovaný podnět ve věci příkazu přezkoumal. Došel k závěru, že Mgr. P. K. odpor podal v době platnosti a účinnosti plné moci. Příkaz nemohl nabýt právní moci. Nic tedy nebránilo tomu, aby magistrát pokračoval v řízení. Žalovaný pouze upozornil na to, že plná moc již není účinná. Její strany si smluvily zánik zástupčího oprávnění po uplynutí jednoho roku od spáchání přestupku.
3. Magistrát dne 20. 4. 2020 žalobkyni vyrozuměl o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. S ohledem na probíhající pandemii žalobkyni zaslal i kopii správního spisu. Informoval ji, že se k podkladům může vyjádřit také písemnou formou. Dne 4. 5. 2020 zaslal Mgr. P. K. magistrátu oznámení o převzetí zmocnění a požádal o nařízení ústního jednání. Odkazoval se na to, že magistrát už předtím ústní jednání nařídil. Dne 21. 10. 2019 totiž magistrát předvolal žalobkyni na ústní jednání. Tři dny poté ho však zrušil s odůvodněním, že předvolání zaslal omylem kvůli technické chybě. Mgr. P. K. dále v žádosti o nařízení ústního jednání argumentoval tím, že žalobkyně má zájem na tom se osobně zúčastnit provádění dokazování a vyjadřovat se ke každému prováděnému důkazu. Rozporuje totiž, že by se přestupku dopustila. Mgr. P. K. jménem žalobkyně dále žádal, aby se jednání konalo veřejně z důvodu kontroly procesu a garance jeho spravedlnosti. Plnou moc k zastupování žalobkyně nedodal, ale slíbil, že ji žalobkyně zašle poštou.
4. Dne 7. 5. 2020 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MMZL 058466/2020 („rozhodnutí magistrátu“). Shledal žalobkyni vinnou ze spáchání čtyř přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za dané přestupky magistrát uložil žalobkyni pokutu ve výši 4.800 Kč. Učinil tak na základě § 125c odst. 5 písm. f) a § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve vazbě na § 35 písm. b), § 41 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“).
5. V odůvodnění rozhodnutí magistrát uvedl, že požadavek na konání ústního jednání shledal nedůvodným. Se žádostí o jeho nařízení se vypořádal v textu samostatného usnesení. Slíbil, že toto usnesení žalobkyni následně doručí. Ke dni vydání rozhodnutí navíc nedisponoval platnou plnou mocí, z níž by bylo zřejmé a prokazatelné, že žalobkyně zmocnila k zastupování v řízení jinou osobu. Dále argumentoval tím, že se žalobkyně seznámila

s jeho závěry ohledně posouzení důkazů ve vydaném příkazu. Od tohoto posouzení se během správního řízení nijak neodchýlil. Žalobkyni zaslal celý správní spis. Mohla se tedy řádně obeznámit se všemi důkazními materiály. S ohledem na opatření přijatá v souvislosti s pandemií nenařizoval ústní jednání. Žalobkyni poučil, že se k podkladům pro rozhodnutí může vyjádřit písemnou formou. Této možnosti nevyužila. V žádosti ze dne 5. 5. 2020 Mgr. P. K. pouze požádal o nařízení ústního jednání. Žádost odůvodnil tím, že magistrát již učinil úvahu o nezbytnosti konání ústního jednání, neboť ho už jednou nařídil. Magistrát ústní jednání sice nařídil, ale pouze kvůli technické chybě ve zpracování. O tom žalobkyni obratem vyrozuměl.

6. Spáchané přestupky magistrát hodnotil jako vážné. Řidiči by za ně uložil nejen pokutu, ale rovněž by mu připsal body do bodového hodnocení řidičů. Za tři ze čtyř přestupků by se navíc zjištěnému řidiči v případě recidivy přestupku v období jednoho roku ukládal též zákaz činnosti v délce trvání od jednoho do šesti měsíců. To samo o sobě koresponduje se společenskou závažností spáchaných přestupků. Za přitěžující okolnost magistrát považoval skutečnost, že se jednalo o přestupky stejné skutkové podstaty, jejichž spáchání žalobkyně umožnila. Pokud by uložil správní trest ve spodní polovině zákonného rozpětí, bylo by to nespravedlivé. Závažnost přestupků magistrát dále spatřoval v tom, že při zvýšené rychlosti nemůže řidič dostatečně reagovat na náhlé změny na vozovce. Ke spáchání přestupků navíc došlo v krajském městě na velmi frekventovaných pozemních komunikacích. Na těchto místech se nachází křižovatky, chodníky pro pěší, přechody pro chodce i zastávky hromadné dopravy. Je zde zvýšené riziko dopravních nehod. Ty mohou vést ke hmotným škodám i ke zranění osob. Přestože k přestupkům došlo ve večerních a nočních hodinách, v letních měsících je zde vysoká frekvence účastníků silničního provozu.
7. Žalobkyně proti rozhodnutí magistrátu podala blanketní odvolání prostřednictvím svého zástupce Mgr. P. K. Dne 15. 6. 2020 zástupce dodal plnou moc k jejímu zastupování. Dne 24. 6. 2020 magistrát žalobkyni předvolal k ústnímu jednání. V předvolání uvedl, že se žalobkyně vede řízení o přestupcích a že reaguje na její žádost ze dne 5. 5. 2020 o konání ústního jednání. Dne 9. 7. 2020 zaslala žalobkyně žádost o vyjádření k procesnímu stavu řízení, neboť ve věci již magistrát vydal rozhodnutí, které je překážkou v pokračování řízení. Magistrát se k dané žádosti nevyjádřil. Dne 20. 7. 2020 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobkyně. Žalobkyně se nedostavila a nezaslala omluvu.
8. Dne 26. 8. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KUZL-51017/2020 („rozhodnutí žalovaného“). Potvrdil rozhodnutí magistrátu a zamítl odvolání žalobkyně. K nařízení jednání po vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle § 86 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu („správní řád“) může správní orgán I. stupně doplnit dokazování na základě obsahu podaného odvolání nebo na základě vyjádření ostatních účastníků řízení. Magistrát postupoval sice netradičně, ale zcela v souladu a ve smyslu právní úpravy. Účelem přestupkového řízení je zjistit bez důvodných pochybností skutkový stav, který svědčí pro vinu či nevinu obviněného a umožnit mu účinně se proti obvinění bránit. Nařízením ústního jednání, byť v rámci § 86 odst. 2 správního řádu, správní orgán těmito požadavkům dostál.
9. O přenášení dokazování do odvolacího řízení nemůže být řeč. Podklady pro rozhodnutí tvořily výhradně listinné důkazy. Magistrát umožnil žalobkyni, aby se s důkazy seznámila a vyjádřila se k nim. Této možnosti nevyužila. Žádost o nařízení ústního jednání podal Mgr. P. K. v době, kdy k tomu neměl aktivní legitimaci. Magistrát se rozhodl provést ústní

jednání ve vazbě na průběh správního řízení, aby v maximální míře naplnil práva žalobkyně a dal jí možnost, byť po podání odvolání, se k věci dodatečně vyjádřit. Vyhovění návrhu Mgr. P. K. bylo ze strany magistrátu vstřícným krokem vůči žalobkyni. Žalobkyně však této vstřícnosti nevyužila. K ústnímu jednání se bez omluvy nedostavila. Navíc ani neuvedla, v čem ji postup magistrátu poškodil. Výše pokuty byla zcela adekvátní. K přestupkům došlo ve velmi frekventované lokalitě, takže riziko kolize s ostatními účastníky silničního provozu bylo vysoké. Magistrát uložil správní trest za čtyři přestupková jednání, o kterých se vedlo společné řízení.

III. Žaloba

10. V žalobě žalobkyně vznáší několik námitek. Žalobkyně výslovně navrhla konání ústního jednání, magistrát usnesením tento návrh nezamítl. Ústní jednání konal, ale až po vydání rozhodnutí. Magistrát proto vydal rozhodnutí, aby účelově přerušil běh prekluzivní doby. Neexistuje jiné racionální vysvětlení pro to, aby konal jednání až po vydání rozhodnutí. Ze strany magistrátu se jedná o zneužití práva. K zániku odpovědnosti za přestupek tak došlo k 15. 5. 2020, tj. jeden rok od doručení příkazu, kterým magistrát zahájil přestupkové řízení.
11. Žalobkyně dále namítá, že ji magistrát vyzval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí v době nouzového stavu, kdy platilo omezení volného pohybu osob. Žalobkyně se nemohla dostavit k magistrátu, ani ke svému zástupci. Nemohla se se svým zástupcem dohodnout. Magistrát výzvu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim nemyslel vážně. Podporuje to účelovost rozhodnutí magistrátu. Zároveň se jedná o procesní vadu. Žalobkyně nemohla realizovat svá procesní práva před vydáním rozhodnutí.
12. Žalobkyně rovněž namítá nezákonnost uložené sankce. Magistrát nehodnotil individuální závažnost přestupku, ale typovou závažnost přestupku. Výslovně uvedl, že ji hodnotí jako vysokou, neboť řidičům za týž přestupek hrozí též body a zákaz řízení. Typovou závažnost přestupku však již zhodnotil zákonodárce v sankčním rozmezí. Pokud magistrát opětovně hodnotil typovou závažnost přestupku, nadto zjevně v neprospěch žalobkyně, porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Magistrát navíc jako přítěžující okolnost hodnotil to, že se jedná o přestupky téže skutkové podstaty. Žalobkyně akceptuje jako přítěžující okolnost, že se dopustila více přestupků. Jako přítěžující okolnost naopak neakceptuje, že přestupky jsou téže skutkové podstaty.
13. Žalobkyně dále namítá, že ke změření rychlosti došlo v rozporu s právními předpisy. Důkaz takto získaný nelze užít k dokazování. Obecní policie nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatizovaného systému měření rychlosti. Magistrát opomenul doložit, zda obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informaci o zřízení údajného automatu, tedy případně stálého technického systému, jak jí to ukládá § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii („zákon o obecní policii“). Žalobkyně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018-31. Podle něj je nutné, aby správní spis obsahoval podklady, ze kterých vyplývá, že obecní policie informovala veřejnost vhodným způsobem o pořizování záznamů podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Případně by mělo být možné tuto informaci zjistit z veřejných zdrojů, jako jsou například webové stránky obce, kraje či obecní policie.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný nesouhlasí, že došlo k prekluzi přestupků ke dni 15. 5. 2020. Žalobkyně se opírá o skutečnost, že magistrát konal ústní jednání až po vydání rozhodnutí ve věci dne 7. 5. 2020. Cílem správního řízení je zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Žádost žalobkyně o nařízení ústního jednání byla reakcí na vyrozumění magistrátu o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Požádala o nařízení jednání během nouzového stavu, těsně před uplynutím prekluzivní doby. Svou žádost věcně neodůvodnila. Měla všechny podklady pro rozhodnutí k dispozici. Magistrát jí zaslal kopii spisového materiálu. K podkladům pro rozhodnutí se nevyjádřila. Účelem žádosti o nařízení ústního jednání nebyly zákonem aprobované cíle. Jednalo se o zdržovací taktiku. Chtěla dosáhnout prekluze přestupku. Magistrát měl dostatek důkazů, aby ve věci rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání. Neobstojí argument, že vydání rozhodnutí magistrátu nelze přiznat účinky přerušení prekluzivní doby jen proto, že se správní orgán před jeho vydáním nevypořádal s návrhem na nařízení ústního jednání. Rozhodnutí magistrátu by nevyvolalo právní účinky jen v případě jeho nedoručení. Pohnutky magistrátu k vydání rozhodnutí jsou zcela nepodstatné.
15. Odvolání žalobkyně bylo blanketní. Všechny námitky si ponechala až do žaloby. Proti namítanému opomenutí magistrátu nevznesla námitky. Odvolání nedoplnila ani poté, co se dozvěděla o záměru magistrátu konat ústní jednání. Magistrát nejprve pokládal návrh žalobkyně na nařízení ústního jednání nedůvodný. Svůj postoj změnil až po podání blanketního odvolání. Ve vazbě na průběh správního řízení považoval za vhodné provést ústní jednání proto, aby naplnil práva žalobkyně a dal jí možnost se k věci dostatečně vyjádřit. Žalobkyně této šance nevyužila.
16. Magistrát i žalovaný hodnotili individuální závažnost přestupků. Správní trest žalobkyni magistrát uložil za čtyři přestupková jednání, která projednal ve společném řízení. Shoda skutkové podstaty svědčí o tom, že žalobkyně, či osoby, kterým své vozidlo půjčuje, mají evidentně zálibu v rychlé jízdě. To závažnost přestupkového jednání zvyšuje.
17. Obecní policie zveřejnila zřízení stálého automatizovaného systému. Vyplývá to z webových stránek městské policie Zlín (www.mpzlin.cz). Žalovaný k vyjádření k žalobě přiložil snapshot (stav paměťového média v určitém časovém okamžiku) těchto webových stránek, z něhož je zřejmé, že i v létě 2018 byly na těchto stránkách veřejně dostupné údaje o stálých měřicích rychlosti.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba včas. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s“) bez nařízení ústního jednání. Žalovaný i žalobkyně s tímto postupem souhlasili.
19. Žaloba je důvodná.
20. Žalobkyně v podání uvedla několik námitek, krajský soud se s nimi nyní postupně vypořádá.

a. Procesní pochybení magistrátu

21. Žalobkyně namítá, že výzva magistrátu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí nebyla vážně míněná a že neměla možnost realizovat svá procesní práva. Krajský soud tuto námitku shledal jako nedůvodnou. Z vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí vyplývá, že magistrát zaslal žalobkyni kopii celého správního spisu

k nahlédnutí. Zároveň uvedl, že žalobkyně má možnost vyjádřit se písemně. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby kontaktovala svého právního zástupce, spis mu zaslala a domluvila se s ním na dalším procesním postupu. Její pasivitu nelze přičítat k tíži magistrátu.

22. Žalobkyně dále namítá, že magistrát pochybil, pokud nařídil ústní jednání až po vydání rozhodnutí. Krajský soud po prostudování spisu došel k závěru, že magistrát v tomto případě skutečně pochybil. Ve svém rozhodnutí magistrát uvedl, že žádost žalobkyně o ústní jednání ze dne 5. 5. 2020 shledal jako nedůvodnou a přislíbil zaslání samostatného usnesení. Zároveň ale uvedl, že neměl k dispozici plnou moc, která by Mgr. P. K. opravňovala k zastupování žalobkyně. Usnesení o nedůvodnosti ústního jednání magistrát nevydal. Ze spisu vyplývá, že plnou moc v dané době skutečně k dispozici neměl. Magistrát ale po vydání rozhodnutí nařídil ústní jednání s odkazem na žádost ze dne 5. 5. 2020, neboť mezitím Mgr. P. K. zaslal plnou moc v rámci doplnění odvolání proti rozhodnutí magistrátu.
23. Jak uvedl žalovaný, je možné, aby správní orgán doplnil řízení podle § 86 odst. 2 správního řádu. O tento postup v tomto případě ale nešlo. A magistrát to v předvolání ani netvrdil. Naopak v něm uvádí, že se žalobkyní vede řízení dle § 78 zákona o odpovědnosti za přestupky a nařizuje ústní jednání na základě § 80 téhož zákona. V předvolání dále uvádí, že reaguje na žádost žalobkyně o nařízení ústního jednání ze dne 5. 5. 2020. V odůvodnění předvolání se pak lze dočíst, že se magistrát rozhodl provést ústní jednání před předáním spisu žalovanému, aby v maximální míře naplnil práva žalobkyně a dal jí tak možnost, byť po podání odvolání, se k dané věci dostatečně vyjádřit. Z tohoto odůvodnění nelze dovodit, že magistrát jednal na základě § 86 odst. 2 správního řádu. Z jeho postupu spíše vyplývá, že se magistrát snažil napravit své předchozí procesní pochybení. A další pochybení, kterého se v této snaze magistrát dopustil, se následně žalovaný snažil zakrýt odkazem na § 86 odst. 2 správního řádu. S tvrzením žalovaného, že se jednalo o vstřícný krok ze strany magistrátu, tedy nelze souhlasit.
24. Magistrát měl v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu po obdržení žádosti o nařízení ústního jednání vyzvat žalobkyni k doplnění podání o plnou moc udělenou Mgr. P. K. Následně měl buď ústní jednání konat, pokud by zhodnotil, že je jeho konání důvodné, nebo vydat usnesení o zamítnutí návrhu podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (srov. také body 36-49 rozsudku krajského soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 41 A 19/2019-64). Magistrát nemohl své procesní pochybení napravit tím, že nařídil ústní jednání poté, co už ve věci rozhodl.
25. Smyslem konání ústního jednání je, aby se obviněný mohl vyjádřit k obvinění a prováděným důkazům a případně doplnil důkazy pro účely rozhodnutí. Nedává tedy smysl, aby se obviněný k věci vyjadřoval nebo doplňoval důkazy až po vydání rozhodnutí. Jeho vyjádření k věci či doplnění důkazů by na již vydané rozhodnutí nemělo žádný dopad. Jakoby se ještě hrálo prodloužení hokejového zápasu, který však již předtím v základní hrací době vyhrál soupeř a získal všechny body, na což by již prodloužení nemělo vliv. Žalobkyni pak nelze vyčítat, že nevyužila „vstřícnosti“ magistrátu. Jeho nesprávný procesní postup představoval podstatnou vadu řízení, kterou nelze posvětit. Je natolik závažná, že by opačný závěr mohl vést k vyprázdňení procesních práv obviněných v přestupkovém řízení.
26. Námitky žalobkyně, že magistrát pochybil, pokud nařídil (a provedl) ústní jednání až po vydání rozhodnutí, což žalovaný nenapravil, jsou proto důvodné.

b. Nesprávné posouzení závažnosti přestupku a sankce

27. Další námitka žalobkyně směřovala k tomu, že magistrát nesprávně zhodnotil závažnost přestupku. Krajský soud po posouzení odůvodnění rozhodnutí magistrátu a žalovaného dospěl k závěru, že tato námitka je také důvodná.
28. Magistrát posuzoval závažnost přestupků optikou sankcí pro případně zjištěného konkrétního řidiče. Ten by za dané přestupky dostal nejen pokutu, ale rovněž by „získal“ body do bodového hodnocení řidičů. Za tři ze čtyř přestupků by se navíc zjištěnému řidiči v případě recidivy přestupku v období jednoho roku ukládal zákaz činnosti v délce trvání od jednoho do šesti měsíců. Magistrát dále hodnotil závažnost přestupků s ohledem na to, že místo jejich spáchání leží ve frekventované oblasti v centru města. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí závažnost hodnotí rovněž s ohledem na místa spáchání přestupků. Tímto hodnocením závažnosti ale magistrát i žalovaný obchází institut odpovědnosti provozovatele vozidla.
29. Odpovědnost provozovatele vozidla zákon upravuje samostatným přestupkem provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení je provozovatel vozidla odpovědný za to, že nezajistí v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Neodpovídá tedy přímo za přestupky, které spáchá neidentifikovaný řidič. Odpovědnost provozovatele vozidla je vůči odpovědnosti řidiče sekundární (Kovalčíková, Daniela, Štandera, Jan. *Zákon o provozu na pozemních komunikacích*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 308). Neslouží primárně k potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidla provozu na pozemních komunikacích (nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, bod 76).
30. Přestupek provozovatele vozidla se liší od některých jiných přestupků, u nichž uznání vinným vypovídá o určitém společensky škodlivém jednání obviněného (nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, bod 97). Hodnocení závažnosti přestupku provozovatele vozidla tak nemůže spočívat v tom, že správní orgány hodnotí závažnost přestupků spáchaných neidentifikovaným řidičem. Popíralo by to konstrukci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, která vzniká „jen“ ve vazbě na samotné porušení dopravních předpisů řidičem vozidla daného provozovatele. Na závažnost takto vzniklého přestupku nemá vliv, v jaké míře řidič dopravní předpisy v konkrétním případě porušil. Provozovatel odpovídá „pouze“ za to, že je řidič porušil.
31. Pokud tedy magistrát ukládal správní trest při zohlednění, jaký správní trest by dostal řidič vozidla žalobkyně, je to z právě popsanych důvodů nezákonné.
32. Závažnost přestupku provozovatele vozidla je ale možné hodnotit s ohledem na množství spáchaných přestupků, odpovídající množství oněch porušení dopravních předpisů řidičem vozidla toho kterého provozovatele. Žalovaný tedy již postupoval správně, pokud vzal v potaz, že došlo ke čtyřem přestupkovým jednáním. Žalobkyně odpovídá za to, že opakovaně porušila své provozovatelské povinnosti vymezené v § 10 zákona o silničním provozu. Opakovaně totiž zajistila, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
33. Ve zbytku je ale hodnocení závažnosti přestupku žalobkyně z výše uvedených důvodů chybné. Rozhodnutí magistrátu je proto ve vztahu k výroku o pokutě nezákonné.

c. Měření rychlosti v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii

34. Poslední námitka žalobkyně spočívá v tom, že obecní policie nezveřejnila informaci o zřízení stálého automatizovaného systému měření rychlosti. Cituje judikaturu, podle které je nutné, aby správní spis obsahoval podklady, ze kterých vyplývá, že obecní policie informovala veřejnost vhodným způsobem o tom, že bude pořizovat záznamy podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Případně, aby tuto informaci bylo možné zjistit z veřejných zdrojů, jako jsou například webové stránky obce, kraje či webové stránky obecní policie. Žalovaný k vyjádření přiložil snapshot webových stránek Městské policie Zlín, které mají dokazovat, že v létě 2018 byly na těchto stránkách veřejně dostupné údaje o stálých měřících rychlosti. Zároveň poukazuje na to, že žalobkyně tuto námitku nevznesla v odvolání. Neměl tak možnost se k ní v napadeném rozhodnutí vyjádřit. Zároveň neměl důvod dokazování v tomto směru v rámci odvolacího řízení doplnit.
35. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvalitou jejich dokazování, je třeba přihlídnout i k procesní aktivitě účastníka řízení. Od jeho procesní aktivity se totiž odvíjí požadavky na dokazování, obsah a podobu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Pokud žalobce určitou námitku v rámci správního řízení nevznesl, skutečnosti spojené s touto námitkou nikdo v průběhu správního řízení nikterak nezpochybnil a správní orgány je proto považovaly za nesporné, nelze jim vytýkat, že ohledně těchto skutečností neprováděly dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 3 As 367/2019-39).
36. Pokud tedy žalobce během správního řízení nevznesl námitku ohledně zákonnosti měření, nemá správní orgán povinnost prokazovat zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Pokud tuto námitku ale následně žalobce vznesl v žalobě, má krajský soud povinnost provést ohledně této skutečnosti dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019-39).
37. Nařízení jednání a provedení dokazování krajským soudem k této otázce by však s ohledem na nynější procesní situaci bylo nadbytečné. Krajský soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru o důvodnosti některých žalobních námitek a vrací proto věc žalovanému. Správní orgány proto ještě budou mít v dalším řízení prostor se zabývat i otázkou řádnosti zveřejnění informace o umístění automatického technického systému. A budou v tomto směru moci doplnit dokazování.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Protože tato vada dopadá i na rozhodnutí magistrátu, krajský soud přistoupil také ke zrušení rozhodnutí magistrátu (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
39. Podle krajského soudu správní orgány pochybily při práci s § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Magistrát celou věc procesně zamotal. Tento rozsudek mu dává příležitost se z toho vymotat. Úkolem magistrátu v novém řízení bude, aby již postupoval přesně podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Buď tedy vyhověl žádosti žalobkyně o nařízení ústního jednání, nebo její žádost zamítne usnesením. Pokud magistrát opět shledá vinu žalobkyně z přestupků provozovatele vozidla, nebude již

moci hodnotit závažnost přestupků optikou sankcí pro případně zjištěného konkrétního řidiče. Může naopak vzít v potaz množství spáchaných přestupků provozovatele vozidla, které bude odpovídat množství porušení dopravních předpisů řidičem vozidla žalobkyně. V neposlední řadě se magistrát zaměří na otázku, zda obecní policie zveřejnila informaci o zřízení stálého automatizovaného systému měření rychlosti, a doplní k tomu dokazování.

40. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11.228 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč za podání žaloby, z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 1.428 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2022

Martin Kopa, v.r.
samosoudce